నేను నేనే-13

Index	Page no
191. సృష్టి-సృష్టికర్త	2
192.అభావమే మోక్షం	2
193. తన మూలానికి ప్రయాణం- విజ్ఞానం-జ్ఞానం	8
194. "అది" ఎన్నుకొంటుంది	13
195. చూస్తూ ఉండాల..	19
196. త్రికోణం	26
197. గ్రంథ పరిత్యాగం-గురు పరిత్యాగం-దేహ పరిత్యాగం	31
198. స్వరూపమే స్వదేశం-మమనోనాశం-మనోలయం	36
199. ఎవ్వనిచే	40
200. అమ్మా...చెప్పవూ...!	47

191. సృష్టి-సృష్టికర్త

నిజానికి కనబడేదంతా కూడా దేవుడే... కానీ కనేవాణ్ణి(creator) మరిచిపోయి... కేవలం కనబడేదానికి(creation) మాత్రమే విలువనిస్తున్నాం.

ఈ కారణం వలన- కనబడేదాన్ని అంటే ఈ ప్రపంచాన్ని ఉన్నట్లున్నది, లేదు, నీడ, మాయ, మిథ్య, కల, అని అనుకుంటూ తాత్కాలికంగా త్రోసిపుచ్చండి. ఎందుకంటే మనం సృష్టికర్తతో ఏకం కావాలి కనుక.

ఆభరణాన్ని తయారు చేసిన స్వర్ణకారుణ్ణి(goldsmith) వదిలి ఆభరణాన్ని(ornaments) మెచ్చుకున్నట్లు... అద్భుతమైన శిల్పం అంటాం... అద్భుతమైన శిల్పి అనం... అనుభవిని విస్మరించి... అనుభవం కోసం జీవితాంతం ప్రాకులుడుతున్నాము.

కాబట్టి సృష్టికర్త ప్రత్యక్షం అయ్యేంత వరకు, అంటే కేవలం పరమాత్మ మాత్రమే శేషించేంత వరకు ఈ సృష్టిని అంటే జీవజగదీశ్వరులు లేరు, నీడ, మాయ, మిథ్య, కల, నేను లేను ఈ సృష్టి లేదు అని అనుకుంటూ సాధనను కొనసాగించండి.

లేదా

నేను ఉన్నాను కానీ కేవలం సృష్టిగా (creation) ఉన్నాను, సృష్టికర్తను(creator) కాను అని అనుకోండి. ఎందుకంటే నేను జన్మించాను అని అనుకుంటున్నాను కనుక. శరీరాన్ని మనసును మీరు సృష్టించలేదు కనుక. అవి మీ మాట కాకుండా సృష్టికర్త మాట వింటాయి కనుక.

192.అభావమే మోక్షం

ఎవరు మాట్లాడినా నీవు మాట్లాడినట్లుగానే ఉండాల...
ఎవర్ని చూసినా నిన్ను చూస్తున్నట్టే ఉండాల...
అని అన్నారు గురువుగారు.

ఇదే కదా అద్వైతస్థితి...
"నేను" తప్ప మరేదీ లేని స్థితియే అద్వైతం.

ఓసారి శంకరుల వెనుక ఏదో అలికిడి అయ్యింది...

ఎవరక్కడ? అన్నారు శంకరులు...

"నేను" అన్నాడు పద్మపాదుడు.

"నేను అనేది నీకు అంత ప్రియమైతే
అనంతంగా పెంచుకో....

లేదంటే "నేను" అనేదాన్ని పూర్తిగా తీసివేసేయ్...
అన్నారు శంకరులు...

నిజానికి రెంటి స్థితి ఒక్కటే.
వ్యష్టిత్వం (అహాన్ని, పరిమిత రూపాన్ని) కోల్పోవడం.

మొదటిది - సోహం(అద్వైతం)
రెండవది - దాసోహం(విశిష్టాద్వైతం)

వ్యష్టిత్వం పోవడమే నిజంగా ధ్యానం.
తానుండి ధ్యానం చేయడం కాదు,
తాను లేకపోవడమే ధ్యానం.

పెట్టవలసింది శ్వాస మీద ధ్యాస కాదు,
పెట్టవలసింది ధ్యాస మీద ధ్యాస...
అంటారు గురువుగారు.

నేను అన్న తొలి తలంపుకు(కాండమునకు)
కలిగిన తలంపులే(శాఖలే) మిగిలినవన్నీ...

ఆ తొలి తలంపే(ధ్యాసే) - పార్వతి.
ఆ ధ్యాస మీద ధ్యాసే - శివుడు.

* * *

శివాలయం క్యూ లైన్ లో వేచి ఉన్న భక్తులలో
మొదటి భక్తుడు - విష్ణువు.

విష్ణ్వాలయం క్యూ లైన్ లో వేచి ఉన్న భక్తులలో
మొదటి భక్తుడు - శివుడు.

* * *

TV లో వక్త మనవైపే చూస్తూ ఆధ్యాత్మిక ప్రవచనం చేస్తూ ఉన్నట్లుంది...

మనం చూస్తున్నట్టు ఆ వక్తకు తెలియదు.

అలాగే మన మాటలు(బోధలు),
చేతలు(సాధనలు)
ఏవీ భగవద్దృష్టిలో లేవు.

* * *

సత్యాన్ని గురించి చెప్పినవాళ్లంతా
అది తన గురించి తాను చెప్పుకున్నదేగాని,
సత్యాన్ని గుఱించి చెప్పడం కాదు.

చెప్పబడిందంతా అసత్యమే.
అసత్యానికి మాటే ప్రమాణం.

సత్యానికి మౌనమే ప్రమాణం.
మాట లోపల ఉండవచ్చు.
"లోపలి మాట" సత్యంగానే ఉంటుంది.

లోపలిమాట బయటకు వస్తే అసత్యమైపోతుంది.
లోపల్నే ఉంటే సత్యంగానే ఉంటుంది.

ఒకరు తన వ్యాససంపుటికి "లోపలి మాట" అని పేరు పెట్టాడు...అదే చెప్పాడు గురువుతో...

లోపలి మాట....అని నీవు చెప్పగానే బయటి మాటైపోయింది కదా...! అన్నారు గురువుగారు.
అందరం నవ్వుకున్నాం.

తాను ఎవరి గుఱించి చెప్పినా, దేని గుఱించి చెప్పినా అది తన గురించి తాను చెప్పుకోవడమే అవుతుంది. తన డైరీనే అవుతుంది.

రామాయణం వాల్మీకీ డైరీ.
మహాభారతం వ్యాసుని డైరీ.
ప్రపంచం ఈశ్వరుని డైరీ.
అన్నారు గురువుగారు.

వాల్మీకి తత్త్వాన్నే రామతత్త్వంగా చదువుకుంటున్నాం.

వ్యాసతత్త్వాన్నే భగవద్గీతగా చదువుకుంటున్నాం.

* * *

శివుడు అద్దంలో చూసుకుంటే ప్రపంచం కనబడుతుంది.

ప్రపంచం అద్దంలో చూసుకుంటే శివుడు కనబడతాడు.

అద్దం - మాయ.

* * *

తనను తాను మరచి శివుడు జీవుడైనాడు.

తనను తాను మరచి జీవుడు శివుడవ్వాలి.

శివుడు తనను తాను మరవడం - సృష్టి.
జీవుడు తనను తాను మరవడం - ముక్తి.

* * *

ఏ ఆలోచనా లేకుండా ఉండాలి...
అని అనుకోవడమే పెద్ద ఆలోచన.

* * *

"అప్పురేపు" అని తన అంగడి ముందు బోర్డు పెట్టాడు ఓ వ్యాపారి.

"అప్పురేపు" అంటే
"అప్పులేదు" అని దానికి అర్థం.

దేవుడు దొరకడానికి గురువు చెప్పే ఉపాయాలన్నీ (సాధనలన్నీ) అలాంటివే.

వాటి సారాంశం - "దేవుడు దొరకడు" అనే.

అప్పురేపు అన్నాడని మళ్లీ రేపు వెళ్లడం ఎంత మూర్ఖత్వమో

"ఆత్మను పొందలేం" అని గురువు కరాఖండితంగా చెప్పాక కూడా సాధనలు చేయడం కూడా అంతే మూర్ఖత్వం.

* * *

దరిద్రుడు ఎవడు అంటే
నేను దరిద్రుణ్ణి అని అనుకునేవాడు.

సంపన్నుడు ఎవడు అంటే

నేను సంపన్నుణ్ణి అని అనుకునేవాడు.

బంధం ఉంది అనుకునేవాడు బంధితుడే.

నేను ముక్తుణ్ణి అనుకునేవాడు ముక్తుడే.

యద్భావం తత్భవతి...

నీవు ఏది భావిస్తే అదే అయిపోతావ్...

ఏకంగా ఉన్న దేవుడు

అనేకం అవ్వాలని భావించాడు.

అదే ప్రపంచం.

తిరిగి ఏకం వైపుకు

తాను చేసే భావం - ధ్యానం.

అదే పరమపదం.

భావపరంపరయే ప్రపంచం.

భావపరంపరయే ఆధ్యాత్మికం.

నేను బాబు అనుకోవడమూ ఓ భావమే.

శివోహం అనుకోవడమూ ఓ భావమే.

* * *

ఓ ఖైది కారాగారము నుండి విడుదలై బయటకు రావడం అంటే,

చిన్నజైలు నుండి పెద్దజైలుకు రావడమే.

స్వేచ్ఛ ఎక్కడా లేదు...ఎప్పుడూ లేదు....

ముక్తి అన్నా , మోక్షం అన్నా "విడుదల" అనే కదా అర్థం...

మళ్లీ ఈ ప్రపంచమనే జైలుకు రాకుండా చేసే ప్రయత్నాలే కదా ఆధ్యాత్మికం అంటే...

ఒక జైలు(ప్రపంచం) నుండి
మరో జైలుకు(మరో ప్రపంచానికి) మారే
మధ్య వ్యవధి - మరణం.

కాబట్టి పునర్జన్మలో క్రొత్త శరీరమే కాదు,
క్రొత్త ప్రపంచమే ఏర్పడుతుంది.

నేను దేహం అనే భావమే - పాపం.
శివోహం అనే భావనే - పుణ్యం.
అభావమే - మోక్షం.

* * *

193. తన మూలానికి ప్రయాణం- విజ్ఞానం-జ్ఞానం.

నేను ఏదైనా ఆధ్యాత్మికగ్రంథం చదివేటప్పుడు
ముఖ్యమైన పాయింట్లకు అండర్ లైన్ చేయడం నాకు అలవాటు...

అలాగే చేశాను జ్ఞానవాశిష్ఠమనే గ్రంథంలో కూడా.

ఓరోజు గురువుగారు ఆ గ్రంథాన్ని తన చేతికి తీసుకొని అలా పేజీలు తిరగేస్తున్నారు...

'జ్ఞానవాశిష్ఠహృదయం' అనదగిన ఓ పాయింట్ ను తన చూపుడువ్రేలితో చూపించి-

"దేనిదేనికో అండర్ లైన్ చేశావుగాని,
ముఖ్యమైనదానికి అండర్ లైన్ చేయలేదు..."
అన్నారు.

ఆ గ్రంథాన్ని అటూ ఇటూ ఎన్నో సార్లు చదివి ఉంటాను...

ఆ వాక్యం నా కంటబడలేదు(అంటే నాకు ముఖ్యంగా తోచక)

అంతేగా... అంతేగా...

మన చూపు, మన అవగాహనను పరిపూర్ణం చేసే
వాక్యం కొరకు వెతుకుతుంటుంది.

గురువుగారి చూపు, తన అనుభవానికి శ్రుతికలిసే
వాక్యం కొరకు వెతుకుతుంటుంది.

అవగాహన బుద్ధికి సంబంధించినది.
అనుభవం ఆత్మకు సంబంధించినది.

అవగాహన వలన అనుభవం కలుగదు.
అనుభవం వలన అవగాహన కలుగుతుంది.

గురువుగారు చూపించిన వాక్యాలను అండర్ లైన్ చేశాను...

అదే నా చివరి అండర్ లైన్...

అది భారతీయ తత్త్వశాస్త్రానికంతటికీ కేంద్రబిందువులా అనిపించింది, గురువుగారు తన చూపుడు వ్రేలు పెట్టి మరీ చూపించడం వలన...

అదే ఇది -

ఇతరపదార్థములను తెలిసికొనుచున్నాను
అను విషయము అనుభవసిద్ధములో నుండ
జ్ఞాతను(ఆ పదార్థములను దెలిసికొనువానిని)
దెలిసికొనలేమనుట అతి విరుద్ధము కదా!

* * *

గురువుగారు సదా "జ్ఞాత"గా ఉండటం వల్లనే
అది వారి కంటబడినది.

అందుకే వారిని "జ్ఞా"నాంబవతారులుగా
చెప్పడం జరిగింది.

జ్ఞానాంబ అంటే పురాణనామమైన పార్వతి కాదు;
శుద్ధపరబ్రహ్మమే.

త్రిమూర్తులకు తల్లి - జ్ఞానాంబ.

జ్ఞానాంబ అంశయే సద్గురు సుబ్రహ్మణ్యుల రూపంగా శ్రీకాళహస్తిలో నడయాడుతున్నది.

* * *

జ్ఞానవాశిష్ఠంలోని వాక్యమును పోలిన వాక్యమే మరొకటి రమణసాహిత్యంలో తటస్థపడినది...

ఎఱిఁగెడు తనను ఎఱుఁగక యితరము నెఱుఁగుట యజ్ఞానమే గాని జ్ఞానమగునా? జ్ఞాన,
ఇతరములకాధారమైన తనను ఎఱిగినచో జ్ఞానాజ్ఞానములు నశించును.

* * *

అన్నింటినీ తెలుసుకుంటూ ఉండడం జ్ఞానం అని అనుకునేవాణ్ణి.

విషయసేకరణే జ్ఞానమని
డైరీల్లో చేర్చిపెట్టుకున్నాను...
అల్మారాలో పేర్చిపెట్టుకున్నాను...

ఒకరోజు ఆ డైరీలన్నీ పొయ్యిలో వేసి వేడినీళ్లు కాచుకుని,
తలస్నానం చేసి గురువు వద్దకు వెళ్లి చెప్పాను...
"మంచిపని చేశావ్" అన్నారు.

తాను తెలుసుకునేదంతా - విజ్ఞానం.
తనను తెలుసుకునేది - జ్ఞానం.

అన్నింటినీ తెలుసుకునే "తనను" తెలుసుకోవడమే జ్ఞానం అని తెలిసింది ఉన్నది-నలుబది చదివాక.

అప్పుడే మిగతా ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలపై ఆసక్తి తగ్గి,
హృదయగ్రంథులను విప్పే హృదయగ్రంథాన్ని చదవడం మొదలుపెట్టాను.

* * *

వెలిగా అలా అన్వేషిస్తూ అనంతంగా ప్రయాణించి అలసిపోతుంది విజ్ఞానం.

లోన మునిగి 'నేను' మూలాన్ని (ఆత్మను) కనుగొని
అందులో హాయిగా విశ్రమిస్తుంది జ్ఞానం.

పరమేశ్వరుడు తేజోలింగంగా సాక్షాత్కరించినప్పుడు
దాని ఆద్యంతాలు కనిపెట్టడానికి బ్రహ్మ విష్ణువులు ప్రయత్నించారంటే అర్థం ఇదే.

బ్రహ్మ బహిర్ముఖ ప్రయాణం చేశాడు.
విష్ణువు అంతర్ముఖ ప్రయాణం చేశాడు.

నేను కనుగొన్నానని అబద్ధం చెప్పి శివుని శాపానికి గురయ్యాడు బ్రహ్మ.

కనుగొనలేమని నిజం చెప్పి శివుని నుండి (విష్ణు)చక్రాన్ని బహుమానంగా పొందాడు విష్ణువు.

* * *

ఆత్మస్థానంలో సాపేక్షకాలైన జ్ఞానా-జ్ఞానములు రెండూ నశించి "కేవలజ్ఞానం" శేషిస్తుంది.

ఆ కేవలజ్ఞానమే "నేను".

"నేను" అనేదే శాస్త్రవేత్తలు వెతికే ఆ దైవకణం.

అది పరికరాలకు అందే భౌతిక పదార్ధం కాదు.

* * *

గురువు ద్వారా గానీ, పుస్తకాల ద్వారాగానీ, లేదా బుద్ధి ద్వారాగానీ
తాను పొందే జ్ఞానం జ్ఞానం కాదు.

"ఎఱుగునది యదార్ధ జ్ఞానము కాదు"
(objective knowledge is not true knowledge)
అని స్పష్టంగా చెప్పేశారు భగవాను.

జ్ఞానాజ్ఞానములనేవి సాపేక్షములు. (relativity, interdepent)

సాపేక్షజ్ఞానం యెప్పుడూ యదార్ధజ్ఞానం కానేకాదు.

నిజమైన జ్ఞానంలో -
తెలుసుకునేవాడు, తెలియబడేది
అని రెండు ఉండవు.

నేనెవడను? అనే ఆత్మవిచారణ వలన
ఈ రెండూలేని, ఏకమై వెలిగే జ్ఞానమే తాను అని తెలుస్తుంది.

సూర్యకాంతిలో ప్రతి వస్తువు యొక్క నీడ భూమ్మీద పడుతుంది.
కానీ సూర్యుని నీడ భూమ్మీద పడుతుందా?

అలా తాను అనంతమై, ఏకమై వెలిగే జ్ఞానప్రకాశంలో
అజ్ఞానమనే నీడ తనకు ఉండదు.

తెలుసుకునే తాను లేని స్థితిని శూన్యమని అనుకోరాదు.
అక్కడ పరిపూర్ణమైన శుద్ధజ్ఞానం ప్రకాశిస్తూ ఉంటుంది.

శూన్యమంటే - బౌద్ధం.
పూర్ణమంటే - శైవం.

శైవమంటే శుద్ధ అద్వైత తత్త్వం(సచ్చిదానంద స్వరూపం, స్వయం ప్రకాశం).
మాట వరుసకు కూడా రెండవ వస్తువును అంగీకరించని ఏకాత్మ తత్త్వం.

* * *

194. "అది" ఎన్నుకొంటుంది

దానిని రమణుడు ఎన్నుకోలేదు...
"అది" రమణుణ్ణి ఎన్నుకుంది.

* * *

ఎన్నిక ఈ వైపు నుంచి ఉంటుందనే ఒకే ఒక తప్పుడు భావనే అన్ని సాధనలకూ కారణమౌతోంది.

"అది" ఎన్నుకోవడంలో మన అర్హతానర్హతలతో నిమిత్తం లేదు అనే విషయాన్ని కూడా బాగా గుర్తులో ఉంచుకోవాలి.

"నైతిక విలువతో దీనికి ఏ సంబంధం లేదు"
అంటారు UG.

* * *

యెన్నో ప్రళయాలు వచ్చిపోయినా సరే
చావులేక స్వరూపమై వెలిగే చిరంజీవి భుసుండుడు...

కారణమేమి? అని ప్రశ్నిస్తాడు వశిష్ఠుడు.

"ఈశ్వర నియతి" అని సూటిగా, క్లుప్తంగా సమాధానమిస్తాడు భుసుండుడు.

* * *

రెప్పపాటు కాలంలో ఇలాంటి వివేకానందులను వేలమందిని సృష్టించగలిగే శక్తిమంతుడు నా గురువు...అంటారు వివేకానంద.

అలాంటి రామకృష్ణుల నోట ప్రతి నిమిషం "భగవదిచ్ఛ" అనే మాట నానుతూ ఉంటుంది.

భగవదిచ్ఛను స్వాగతించడమే భక్తియోగం.
భగవదిచ్ఛను ఎదిరించడమే కర్మయోగం.

ఒకడు ముందుగానే లొంగిపోతాడు.
మరొకడు ఎదిరించి చివర్లో లొంగిపోతాడు.

ఏ యోగమైనా, ఏ మార్గమైనా చివర్లో లొంగిపోవడమే(శరణాగతి) పరమావధి.

ఓటమిని అంగీకరించడం,
పూర్తిగా నిస్సహాయంగా ఉండిపోవడం
అప్పుడు దాని నుండి వెలువడేదే వివేకం(wisdom).
నీవు చేయగలిగింది ఏమీలేదని అర్థం.
అదే సంపూర్ణ ఆత్మసమర్పణం...అంటారు UG.

పల్లంలోకి నీరే వచ్చి నిండిపోతుంది.
లొంగిపోతే దైవమే వచ్చి నీలో ఉండిపోతుంది.

* * *

"ఏ సాధనా చేయకపోవడమే మా సాధన"

అంటుంటారు గురువుగారు...

నిజానికి ఇదే అతి కష్టమైన సాధన అనిపిస్తుంది.

ఏదో ఒకటి చేస్తుండడం సులభం.

ఏమీ చేయకుండా ఉండడమే కష్టం.

కష్టపడి సాధిస్తేగాని మనకు తృప్తి ఉండదు.

సులభంగా దొరికేస్తే ఏ విలువా ఉండదు.

ఊరికే ఉండడం వలన సిద్ధి కలగడం కాదు,

ఊరికే ఉండడమే సిద్ధి.

నీవు నీవుగా ఉండటానికి నువ్వేమీ చేయనక్కర్లేదు.

కానీ నీవు నీవులా కాకుండా మరోలా ఉండటానికి నీవు చాలా(సాధనలు)చేయాలి...అంటారు UG.

"అది" ఇప్పటికే పరిపూర్ణం.

దానిని మనం కష్టపడి పరిపూర్ణం చేయనక్కర్లేదు.

"మీ పరలోకపు తండ్రి పరిపూర్ణుడు గనుక మీరును పరిపూర్ణులుగా ఉండెదరు" అంటారు క్రీస్తు.

రూపాయిలో ఉన్న ఓ "పైసా", రూపాయితో దబాయించి చెప్పవచ్చు- నేను లేకపోతే నీ పరిపూర్ణత్వానికే భంగం అని.

ఉన్నది సద్వస్తువు ఒక్కటే. దానికి విడిగా ఏమీలేదు....అనుకున్నాక మనం సత్యం కాకుండా ఎలా ఉంటాం.

ఈతరానివాడైనా సరే, అమృతసరస్సులో మునిగిపోయి ఎవడైనా మరణించగలడా?

"అది ఉన్నరీతిన ఉన్నది" అంతే.
పొందటమో, పోగొట్టుకోవడమో రెండూ చేయలేం.

సత్యం అనేదానిని-
నీవు పట్టుకోలేవు.
నీలో ఇముడ్చుకోలేవు.
నీవు వ్యక్తం చేయలేవు.
అంటారు UG.

* * *

అమాయకులైన పరమానంద శిష్యులు పదిమంది కలిసి ఓ నదిని దాటాక, అందరూ గట్టుకు చేరారా లేదా అని అనుమానమొచ్చి, అందులో ఒకడు తనను మినహాయించి లెక్కపెట్టేసరికి తొమ్మిదిమందే లెక్కతేలుతారు. ఒకడు నదిలో కొట్టుకుపోయాడని అందరూ ఘొల్లుమంటారు.

ఆ దారిన పోతున్న బుద్ధిమంతుడైన బాటసారి ఇది గమనించి, లెక్కించేవాడినుంచి లెక్క మొదలుపెట్టి పదిమందిని లెక్కించి, మీలో ఎవరూ కొట్టుకుపోలేదని, అందరూ క్షేమంగా ఉన్నారని తెలియజేస్తాడు.

* * *

అలా తాను స్వతఃగా ముక్తస్వరూపుడు.
తాను పోగొట్టుకున్నదిగానీ,
క్రొత్తగా పొందవలసినదిగానీ
సాధన చేయవలసిన అగత్యంగానీ
తనకు అస్సలు లేనేలేదు.

ఆ అమాయక బాలుని వలె లెక్క(సాధన) చేస్తున్నాడు.
ఆ 10వ వాడివి నీవే అని గుర్తుచేసేవాడు గురువు.

వెదికేవాడే.....చివరికి దొరికేవాడు కూడా.

* * *

పొరపాటున అద్దాలమహల్ లోనికి వెళ్లిన కుక్కకు
అనేక కుక్కలు ఉన్నట్టు భ్రమపడి ప్రతిబింబాల వైపుకు దాడి చేయడానికి ప్రయత్నించినట్టు

ఉండేది తానొక్కడే అయినా
తననే అజ్ఞానంతో అనేకంగా చూస్తూ
ద్వైతభావనతో ఘర్షణపడుతున్నాడు.

అద్వైతసిద్ధికై గురువును ఆశ్రయించి
సాధన చేస్తున్నాడు.

నిజానికి సాధనలోనూ, సాధ్యములోనూ
ఉండేది "తాను" ఒక్కడే.

ముల్లును మరో ముల్లుతో తొలగించునట్లు
భ్రమను మరో భ్రమతోనే తొలగించాలని
గురువు నిశ్చయించి, శిష్యునికి ఒక సాధనను నిర్దేశించి ఉన్న ముక్తినే ఇస్తాడు అంతే.

నిజానికి-
తనకు లేనిదానిని, తాను కానిదానిని
ఎవడూ ఇవ్వలేడు.
ఇవ్వబడినదంతా తనకున్న దానినే,
తానే అయి ఉన్నదానినే.

ఇతరులకు తాను క్రొత్తగా ఏదో పొందినట్టు
అనిపిస్తుందేగాని

సాధన ద్వారా తానెప్పుడూ ముక్తుడేనని,
పొగొట్టుకున్నది స్వరూపాన్ని కాదు,

జ్ఞప్తినే అని తెలుసుకుంటాడు.

మరపే - బంధం.
జ్ఞప్తియే - మోక్షం.

* * *

కథలోని ఓ పాత్ర ఆ కథారచయితకు తెలియకుండా కథలో నుంచి విరమించుకోగలదా?

కలలోని ఓ వ్యక్తి ఆ కలను కనేవానిలోంచి బయటకు దుముకగలడా?

నిజానికి 'నేను కర్తను కాను' అనడానికి కూడా
నీవు కర్తవు కావు.

ఈ మాటయినా నీ వెనక ఉండి
నిన్ను నడిపించేవాడు అంటేనే నీవు అనగలవు.

నీ ప్రతి పలుకూ భగవంతునిదే.
నీ ప్రతి కదలికా భగవంతునిదే.

* * *

ఈ జగత్కథలో పాత్రలే జీవులందరూ.
ఆ మహా కర్తే(రచయితే) పరమేశ్వరుడు.

ఆ కర్త తన వినోదము కొరకు రకరకాలుగా
పాత్రలను(జీవులను) సృష్టించి ఆడిస్తున్నాడు.

వినోదార్థం జరుగుతున్న ఈ ఆనందక్రీడలో "యెందుకు" అన్న ప్రశ్నకు అర్థం లేదు.

"ఈశ్వరుడు కర్త" అనేది నిజంగా తెలిసిననాడు

ఆ క్రీడలో నీవూ భాగస్వామ్యం అవుతావేగాని,

"ఎందుకు" అన్న ప్రశ్న వేయవు.

ఏ అయోమయానికీ లోను కావు.

ఏ సుఖదుఃఖాలకూ లోను కావు.

"కర్త"గా నీవెప్పుడైతే తప్పుకున్నావో

(ప్రారబ్ధ-ఆగామి-సంచిత)కర్మలు మూడూ నీ నుంచి తప్పుకుంటాయి.

నీవు "అకర్త"వు అవుతావు.

"అకర్త" తోలుబొమ్మలాంటివాడు.

తోలుబొమ్మకు సుఖదుఃఖాలు ఉండవు.

ఆడించేవాడు - చైతన్యస్వరూపుడు.

ఆటవస్తువులు - జడరూపాలు.

ఆడించేవాడు ఆడిస్తే ఆడుతాయి.

పెట్టెలో పడేస్తే ఊరికే ఉంటాయి.

అలా ఈ ఆత్మ అనే తెరపై ఆడే బొమ్మలు జీవులు.

అనే తెలివి కూడా దైవమే ఇస్తుంది జీవులకు.

జ్ఞానమూ దైవప్రసాదమే.

అజ్ఞానమూ దైవప్రసాదమే.

బంధమూ క్రీడే.

మోక్షమూ క్రీడే.

* * *

195. చూస్తూ ఉండాల..

చూస్తా ఉండాల....(సాక్షిగా)

దేనినీ ఖండించడంగానీ,

దేనినీ సమర్థించడంగానీ

దేనికీ ఆశ్చర్యపోవడంగానీ

దేనికీ విచారించడంగానీ

చేయకూడదు...

ఉన్నదానిని ఉన్నట్లుగా(యధాతథంగా) చూడగలిగితే అదే స్థితప్రజ్ఞత.

ఏది ఎలా ఉండాలో అది అలానే ఉంటుంది....

ఇలా ఉండాలి, అలా ఉండాలి అనుకోవడమే

అన్ని ఘర్షణలకు మూలం.

సృష్టిలో ప్రతీది సహజంగా, పూర్ణంగా ఉన్నది.

మార్పు తేవలసిన అవసరం ఎప్పుడూ ఎక్కడా లేదు. అంతా సహజంగా ఉంది...అంటారు గురువుగారు.

తీర్పుతీర్చకుడి...అన్న క్రీస్తు వాక్యం నాకు చాలా ఇష్టం...

అనవసరమైన విషయాల్లో involve అయిపోవడం...

యెదుటివాడు అడక్కపోయినా ఉచిత సలహాలిచ్చేయడం...

ఇతరుల గొడవల్లో తలదూర్చి తీర్పు చెప్పేయడం...

వాడు అలాంటివాడు, వీడు ఇలాంటివాడు అంటూ తటాలున statements ఇచ్చేయడం...

ఇవన్నీ బ్యాటరీని(ఆత్మశక్తిని) Waste చేసుకునే పనులే...

అనవసరమైన తలంపు కలిగినా,

అనవసరమైన మాట పలికినా...

వెంటనే బ్యాటరీ వేస్ట్ చేసుకోకు, బ్యాటరీ వేస్ట్ చేసుకోకు...
అని తనలో తాను అనుకుంటూ...
తనను తాను తమాయించుకోవాలి(control చేసుకోవాలి).

ఇలా అనుకుంటూ ఉంటే,
అవసరమైనప్పుడు తప్ప అనవసర విషయాలకంతా మనసు, వాక్కు వ్యక్తం కావు...
స్వస్థానంలో అవి హాయిగా ఉంటాయి...

అలా వాక్కు, మనసులను వీలైనంతవరకు వాటి స్వస్థానంలో ఉంచగలిగేటట్లు జీవించగలిగే
టెక్నిక్ నే "కర్మసుకౌశలం" అన్నారు గీతలో కృష్ణభగవానులు.

నీళ్లలో పడవ ఉండొచ్చు పడవలో నీళ్లు ఉండకూడదు...అన్నారు రామకృష్ణులు.

మనం విషయాల్లో ఉన్నా
మనలో విషయాలు ఉండకూడదు.

లోపల "ఖాళీ"గా ఉండాలి...

* * *

లోపల విషయాలే కాదు,
అవయవాలు కూడా లేవని అనుకోమంటారు
గురువుగారు...

లోపల హార్టు, కిడ్నీ, లివరు ఉన్నాయనుకుంటే,
అవి పని చేయడం, చేయకపోవడం రెండూ ఉంటాయి.

తన లోపల అంతా "ఖాళీ"గా ఉందని భావించు ముందు...

తరువాత నీవు యెంత ఆరోగ్యంగా ఉంటావో చూడు...

తన లోపల విషయాలు లేకుంటే -
మనసు ఆరోగ్యంగా ఉంటుంది.

తన లోపల అవయవాలు లేవనుకుంటే-
శరీరం ఆరోగ్యంగా ఉంటుంది.

"ఈ శరీరాన్ని గురించి ఎంత తక్కువగా ఆలోచిస్తే అంత మంచిది" అంటారు వివేకానందులు.

శరీరచింతనే అనారోగ్యానికి మూలకారణం.
బ్రతకాలనే ఆశే ప్రధానరోగం.

మరణించే ఉన్నాం...
మరణించడానికి క్రొత్తగా ఏమీలేదిక్కడ...
అన్న ఎఱుకే ఆత్మజ్ఞానం.

* * *

"ఏమీ లేదు" అని అనేవాడు తప్ప ఏమీలేదు.

(పై వాక్యాన్ని నేను చాలా కాలం నుంచి మననం చేసుకుంటూ ఉన్నాను)

ముందు ఉండి, తర్వాత నీవు ఉందనుకోవడం కాదు.
నీవు ముందు "ఉంది" అన్నాకే ఏదైనా ఉంటుంది.
అంటారు గురువుగారు.

ఇది చాలా కీలకమైన పాయింటు....

నీకున్న కష్టమైనా, సుఖమైనా...నీ అంగీకారంతో ఉంది అనేదే సారాంశం.

ఇప్పుడున్న నీ పరిస్థితికి అచ్చంగా నీవే కారణం.

ప్రారబ్ధం మీదకో...విధి మీదకో...దేవుని మీదకో త్రోసేయకు...

నా జీవితానికి డిజైనర్ నేనే.

నేనే కర్త కర్మ క్రియ.

నేనే కేంద్రం.

అంటూ మననం చేసుకుంటూ ఉండు.

* * *

మా మామగారి వయసు 80.

ఇప్పుడు కూడా రామసేవలో ఉత్సాహంగా పాల్గొంటూనే ఉన్నారు...

ఈ మధ్య సద్గురు సన్నిధిలో ఏదో సందర్భంలో వారి గురించి ప్రస్తావనకు వస్తే-

"బాబూ! రాముణ్ణి వదలందే మీ మామకు మోక్షం లేదు" అన్నారు తటాలున.

ఒక్క క్షణం అవాక్కయ్యాను...

చిరునవ్వుతో అలా మౌనంగా సిగరెట్ త్రాగుతూ ఉండిపోయారు గురువుగారు...

తరువాత ఏమీ చెప్పలేదు...

మిగతా అంతా బాబుయే పూరించుకుంటాడని వారికి తెలుసు.

పూరించుకోవాలి కూడా...

వారు చెప్పిన ప్రతిదానికీ ఎందుకు-ఏమిటి-ఎలా

అని ప్రశ్నించి విసిగించకూడదు...

ఓ ఆగంతకుడు ఓ ప్రశ్న వేసినప్పుడు-

"ఆ ప్రశ్ననే కొంతకాలం ధ్యానం చేయండి" అని చెప్పారు గురువుగారు.

మరొక ఆగంతకునికి సమాధానం చెప్పినప్పుడు
"అర్థంకాలేదు స్వామీ..." అన్నాడు అతను...

"ఇప్పుడేగా సమాధానం వచ్చింది....
కొంతకాలం ఆ సమాధానాన్నే ధ్యానం చేయండి..."
అని చెప్పారు గురువుగారు.

కాబట్టి ప్రశ్న సమాధానంగా మారాలన్నా,
సమాధానం స్వరూపంగా మారాలన్నా
కొంతకాలం యెదురుచూడాలి...తప్పదు.

గుడ్డు పెట్టగానే అందులోంచి పిల్ల రావాలంటే ఎలా?
గింజ పాతగానే అందులోంచి మొక్క రావాలంటే ఎలా?
సంయోగం అవగానే శిశువు కావాలంటే ఎలా?

కొంతకాలం యెదురు చూడాలి...

* * *

గురువు నుంచి మాట అసంపూర్ణంగా బయలుదేరి
శిష్యుణ్ణి చేరేసరికి పూర్ణంగా మారుకుంటుంది.

గురువు నుంచి ప్రశ్నగా బయలుదేరి
శిష్యుణ్ణి చేరేసరికి సమాధానంగా మారుకుంటుంది.

నిజమైన గురువు శిష్యుడికి సమాధానం ఇవ్వడు.
ప్రశ్ననే ఇస్తాడు.

నీవెవరు? అని ప్రశ్ననే ఇచ్చారు భగవాను ఈ లోకానికి.

లెక్కలమాష్టారు సమస్యనే ఇస్తాడు.
విద్యార్థి solution కనుక్కుంటాడు.

* * *

గురువైనా దేవుడైనా తాను ఎదగాడినికి
ఓ ఆలంబన మాత్రమే...మొక్క ఎదగడానికి ఆలంబనగా ఉండే కర్ర వలె.

పసివాడు నడక నేర్చుకోవడానికి ఉపయోగపడే మూడుచక్రాల తోపుడు బండి లాంటివారే గురువు, దేవుడు...

నడక నేర్చుకోవడానికి బండిని ఉపయోగిస్తున్నప్పుడు, తల్లిదండ్రులు ఎంతో సంతోషిస్తుంటారు...

వాడు ఎదిగాక కూడా ఆ తోపుడుబండి అవసరమైంది అనుకో...అప్పుడు ఆ తల్లిదండ్రులు దుఃఖిస్తారు...తమ బిడ్డ అవిటివాడని...

గురువు, దేవుడు అనే ఊతకర్రలతో అవసరం తీరడమే
గురువు, దేవుడు వలన ప్రయోజనం.

కర్మము మార్గమే, కాని అదే పరమార్థం కాదు.
కర్మమే పరమార్థమని బోధించినందువల్లనే
భారతదేశంలో బౌద్ధమతక్షీణతకు మూలకారణమయ్యింది...

ఇంటికి స్లాబ్ వేసేటప్పుడు 21 రోజులు పోటీలు(కొయ్యస్తంభాలు) పెట్టి ఉంచుతారు...
21 రోజులు తరువాత స్లాబ్ గట్టిపడుతుంది.
పోటీలు తీసివేసి గృహప్రవేశం చేస్తారు...
అంతేగానీ చివరి వరకు ఆ పోటీలు అలానే ఉండాలి అంటే ఎలా?

గురువు, దేవుడు ఆ పోటీలు లాంటివారు...
కొంతకాలమే వారి అవసరం.
చివరి వరకూ కాదు.

పోటీలు లేకుండా స్లాబ్ ఉండలేదు అంటే,
అది మంచి స్లాబ్ కాదు అనే అర్థం.

ఊతకర్రలు లేకుండా నేను నడవలేను అంటే
నీవు కుంటివాడవనే అర్థం.

నీవు దేవుడు కావాలంటే తక్షణం దేవుణ్ణి వొదులు.
నీవు గురువు కావాలంటే తక్షణం గురువుని వొదులు.

ఇది దైవద్రోహం, గురుద్రోహం ఏ మాత్రమూ కాదు.
ఇది వారి యెడల నీవు చూపించే నిజమైన కృతజ్ఞత.

వదిలేయడం అంటే వదిలేయడం కాదు.
వారు ఊతకర్రలు మాత్రమే అని తెలిసి ఉండడం.
నీవు స్వతంత్రంగా నడవగలగడం.
అంతే.

* * *

196. త్రికోణం

1.దైవనియతి
2.వ్యక్తిసంకల్పం
3.ప్రకృతిసాక్ష్యం

ఈ మూడూ త్రికోణంలా కలిసిన క్షణం "మహిమ" ఆవిష్కరింపబడుతుంది.

అటువంటి "త్రికోణములు"(మహిమలు)
మహనీయుల సమక్షంలోనూ, దివ్యప్రదేశాల్లోనూ అత్యంత సహజంగా సంభవిస్తుంటాయి...

అందువల్లనే లోకంలో అటువంటి ప్రత్యేక వ్యక్తులను, ప్రత్యేక ప్రదేశాలను దర్శించడం, పూజించడం అనేది మన భారతీయసంప్రదాయం.

మహిమ వలన "భగవంతుని ఉనికి"
అనుభవంలో రావడం అనేదే ప్రయోజనం.

అంతేగాని, "నేను అనుకున్నది జరిగింది"
అని నీవు గర్వపడడానికి కాదు.

* * *

నీకు సుఖం సంభవించినా
"భగవదిచ్ఛ" అనాలి.
నీకు దుఃఖం సంభవించినా
"భగవదిచ్ఛ" అనాలి.

అప్పుడు రెండూ సుఖమే అవుతాయి....

దేనికైనా సంసిద్ధంగా ఉండడమే త్యాగం.
అంతేగాని త్యాగం అంటే, ఎవరికో ఏదో ఇచ్చేయడం కాదు.

త్యాగేనైక అమృతత్వ మానశుః

* * *

మా స్నేహితుడు ఎవరో ఒక యోగి గురించి గురువు వద్ద ప్రస్తావనకు తెచ్చాడు...
ఆ యోగి ధ్యానంలో ఆరడుగులు భూమి నుంచి పైకి లేస్తారట...!

గురువుగారన్నారు నవ్వుతూ-
ఎంత ఎత్తు లేచినా, ఎప్పటికైనా క్రిందికి దిగాలి కదా! అని చమత్కరించారు.

ఇంకొకడు యంత్రసహాయంతో(విమానంతో)
పైకి లేస్తాడు...

అందులో గొప్పేముంది?

సిద్ధులేవీ తన్ను తాను తెలుసుకోవడానికి ఉపయోగపడవు.

మన దుఃఖాన్ని పోగొట్టగలిగేదే నిజమైన సిద్ధి.
అదే జ్ఞానసిద్ధి.

జ్ఞానసిద్ధి అంటే మాటలప్రోగు కాదు,
ప్రత్యక్ష గురుసన్నిధి వలన కలిగే అద్వైతానుభూతి.

* * *

కుండలినీ గురించి ప్రస్తావించాడు నా స్నేహితుడు రమణ...

భూతత్త్వం(మూలాధారం) నుండి,
బ్రహ్మతత్త్వం(సహస్రారం) వరకు చేసే
భావనాత్మకమైన ప్రయాణానికే
హఠయోగం అని పేరు.

ఆ ప్రయాణాన్ని శాస్త్రబద్ధం చేసిన మహనీయుడు
పతంజలి మహర్షి.

పరమపదం చేరుకోవడానికి
ఉన్న యోగాలలో హఠయోగం ఒకటి.

ఏ గూటి పక్షులు ఆ గూటికే చేరుకుంటాయి అన్నట్లు,
ఎవరెవరి సంస్కారాన్ని బట్టి ఆయా గురువుల వద్దకు చేరి తరిస్తారు.

రమణుడు, సద్గురు సుబ్రహ్మణ్యం లాంటి జ్ఞానయోగులు ఇవేవీ బోధించలేదు.

తల ఉంటే తలనొప్పి ఉంటుంది, తలే లేనివాడికి.. తలనొప్పి ఎలా ఉంటుంది?

అసలు ఉనికే లేనివానికి యోగం అనేది ఏముంది?

అని ప్రశ్నించారు సద్గురు సుబ్రహ్మణ్యులు...

సూరినాగమ్మ అమృతనాడి గురించి భగవాన్ను అడిగితే,

శరీరమే ఓ భావన...అందులో అమృతనాడి భావన కాదా ఏమి...? అని ప్రశ్నించారు రమణభగవానులు...

ఆధ్యాత్మికం అనే పాఠశాలలో-

ఒకటోతరగతి పిల్లలు హఠయోగులు.

డిగ్రీ పూర్తయ్యి పట్టా పుచ్చుకొన్నవారు జ్ఞానయోగులు.

వాడే వీడు - వీడే వాడు.

ఎవరికి అవసరమైన గురువు వారికి దొరుకుతారు.

పోలిక అవసరం లేదు...ఘర్షణ అవసరం లేదు.

ఏ గూటి పక్షి ఆ గూటి పలుకే పలుకుతుంది.

మా గూటి(అత్యాశ్రమం) పలుకు- "ఇది ఒక కల".

* * *

పవహారిబాబా తనలోనే యోగాగ్నిని పుట్టించుకుని

కాలి బూడిదైపోయారు.

సాధారణ వ్యక్తి మరణిస్తే బంధువులు పేర్చిన కట్టెల్లో కాలి బూడిదైపోతాడు.

రెండూ ఒకటే.

ఏ వస్తువుకూ నాశనం(మరణం) అనేది లేదు.

అది ధరించిన మరో రూపాన్ని చూసే శక్తిలేక "నాశనమయ్యింది" అంటున్నాం...అంతే.
రూపాంతరం చెందింది...అనాలి.

"జీవించయినా మరణించయినా నేనుంటాను అని ఉన్నవాడు మృత్యుంజయుడు." అంటారు గురుదేవులు.

* * *

ధ్యానం అంటే అంతర్ముఖ ప్రయాణం.
స్థూలం నుండి సూక్ష్మం వైపుకు చేసే ప్రయాణం.
కార్యం నుండి కారణానికి చేసే ప్రయాణం.
దేహం నుండి ఆత్మవైపుకు చేసే ప్రయాణం.

సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన ఆత్మను చేరుకున్నాక...
అదే మనసుగాను, దేహంగాను, విశ్వంగాను ఉన్నదని తెలుస్తుంది. అప్పటివరకు ఈ దేహాత్మభావాన్ని నిరసించవలసిందే.
ఆత్మసాక్షాత్కారము కలిగిన వాని దేహం కూడా పూజనీయమే. అప్పటివఅకు ఈ శరీరం బ్రతికున్న శవమే.

* * *

ఆధ్యాత్మికం అంటే మాటల కూర్పు కాదు,
ఆధ్యాత్మికం అంటే అనుభవపురాశి.

* * *

షిరిడీబాబా "అల్లా మాలిక్"(భగవంతుడే యజమాని) అని అల్లాను ఘనపరిస్తే,
లోకం బాబాను ఘనపరుస్తోంది.

రమణుడు అరుణాచలేశ్వరుణ్ణి ఘనపరిస్తే
లోకం రమణుణ్ణి ఘనపరుస్తోంది.

క్రీస్తు "పరమతండ్రి" ని ఘనపరిస్తే,

లోకం క్రీస్తును ఘనపరిస్తోంది.

విగ్రహారాధనను నిరసించిన బుద్ధుణ్ణి
లోకం బుద్ధుణ్ణే విగ్రహం చేసి ఆరాధిస్తోంది.

సత్యాన్ని తలక్రిందులు చేసి అనుభవిస్తుంది లోకం.
సవరించి సరియైన మార్గంలో పెడతాడు గురువు.

అన్ని మతాలకు ఎక్కాలపుస్తకం ఒక్కటే.
అన్ని మతాలకు మూలతత్త్వం ఒక్కటే.
నిన్ను ఆ మూలంలోకి నెట్టేవాడే ఋషి , ప్రవక్త , గురువు...

* * *

197. గ్రంథ పరిత్యాగం
గురు పరిత్యాగం
దేహ పరిత్యాగం

ఎందుకో ఈ ఉదయం నుంచి "యోగవాశిష్ఠగ్రంథాన్ని నీ నుంచి దూరం చేయ్! దూరం చేయ్!...." అంటూ నా లోపల నుండి ఒకటే అలజడి...

దానిని జలానికో, అగ్నికో సమర్పించడం నాకు మనస్కరించలేదు.
అంతగా ప్రేమించాను ఆ గ్రంథాన్ని.
అంతగా ఉపాసించాను ఆ గ్రంథాన్ని.

ఈజీ చైర్ లో కూర్చొని
నా చుట్టూ శిష్యులను కూర్చోపెట్టుకొని
యోగవాశిష్ఠపాఠాలు చెప్పాలని నా లోలోపల తీవ్రమైన కాంక్ష ఉంటుండేది నా ఇరవై వయస్సు నుంచే...

ఏమో గతం(జన్మ)లో అలా పాఠాలు చెప్పానేమో!!
ఈ జన్మలో అలాంటి అవకాశం రాక ఇలా వ్యాస రూపంగా పాఠాలు చెబుతున్నానేమో!!

ఆ యోగవాశిష్ఠ గ్రంథం నా నుండి వెళ్లిపోతే,
సర్వగ్రంథాలు నా నుండి వెళ్లిపోయినట్టే.
అంటే "గ్రంథపరిత్యాగం" చేసినట్టే.

చివరికి ఆ గ్రంథాన్ని యెవరికో ఒకరికి "జ్ఞాపిక" గా ఇద్దామనిపించింది...

అలా సంకల్పించగానే గుర్తుకు వచ్చిన మొదటి వ్యక్తి చేతిల్లో ఆ గ్రంథం పెట్టాను...
ఆశ్చర్యంగా ఆ రోజు రాత్రి...
ఈజీ చైర్ లో కూర్చుని నా శిష్యులకు యోగవాశిష్ఠపాఠాలు చెబుతున్నట్టు స్వప్నం వచ్చింది...

స్వప్నావస్థో...జాగ్రదవస్థో...నా కోరిక నెరవేరినట్టే కదా!
కలలు, మెలకువలు కల అని ఎరిగిన మెలకువ తానే అని చెబుతోంది కదా మన గురుతత్త్వం...!

* * *

గురువుగారు ఇల్లు మారినప్పటి నుండి, ఇల్లు దూరం అవడం వలన నేను కేవలం ఆదివారం మాత్రమే గురుసన్నిధికి వెళదామనుకున్నాను.

తొలిరోజుల్లో మానసికంగా నలిగారు గురువుగారు.
ఒకరోజు అన్నారు నాతోనే- బాబూ! నాకిక్కడ జైలులాగా ఉంది...అని.

దూరం అవడం వల్ల, ఎవరైన వచ్చి నన్ను స్కూటర్ లో తీసుకెళితే తప్ప నేను అక్కడికి వెళ్లలేని పరిస్థితి...

గురువుగారన్నారు-
బాబూ!
నీ దగ్గర తప్ప ఇంకెవరి దగ్గరా సబ్జెక్టు రావడం లేదు...

అగ్గిపెట్టె ఒక చోట, అగ్గిపుల్ల ఒకచోట

ఉంటే మంట ఎలా పుడుతుంది? అన్నారు నిర్లిప్తంగా...

* * *

బహుశా ఆ "కాంబినేషన్" యొక్క అవసరం తీరిపోయిందేమో!

అందుకే మా మధ్య "దూరం" పెట్టాడు దేవుడు.

పడవ నది దాటించిందని ఎవడూ పడవను నెత్తిన పెట్టుకోని పోడు కదా...

పడవను వదిలి వెళ్లాల్సిందే...

అలా మానసికంగా గురువును వదిలి వచ్చేశాను ఈరోజు ఇంటికి.

అలా "గురు పరిత్యాగం" చేసినట్లయ్యింది...

* * *

2012 లో నాకు అనారోగ్యం ఏర్పడింది...

మరణభయం కలిగేంతగా...

అప్పటికి నా వద్ద డైరీల్లో సద్గురు బోధలు "జ్ఞానప్రసూనాలు" పేరుతో చాలా దాచి ఉంచాను.

నేను మరణిస్తే, అవన్నీ గాలిలో కలిసిపోతాయేమో...అనుకున్నాను...

కానీ అవి గొప్ప శక్తివంతమైన సూక్తులు...

నేను లేకపోయినా అవి ఎప్పటికైనా ముద్రింపబడతాయి...

అనే నమ్మకమూ ఒ ప్రక్క ఉండేది...

నా వద్ద జ్ఞానప్రసూనాలు ఉన్నాయని గురువుకు తెలియదు,

వాటిని అచ్చువేయించే ఆర్థికస్తోమతా నాకు లేదు.

కానీ వాటిని ఎలాగైనా అచ్చు వేయించాలనే తపన రోజురోజుకి పెరుగుతుండేది.

ఆ అనారోగ్య సమయంలో జ్ఞానాంబతో ఓ మాట చెప్పుకున్నాను-

అమ్మా...! నన్ను ఆరోగ్యవంతుణ్ణి చేయి...

జ్ఞానప్రసూనాలు చివరివాక్యం అచ్చు అవగానే, నన్ను ఈ భూమ్మీద ఉంచకు...అని.

ఆ ప్రార్థన చేయగానే-

ఆరోగ్యం కుదుటపడ్డది...

వరుసగా ఎనిమిదేళ్లలో ఇరవైకు పైగా పుస్తకాలు అచ్చు అయ్యాయి...

ఒక ప్రక్క నాకు భయంగానే ఉండేది...

జ్ఞానప్రసూనాలు ఖాళీ అయిపోతే,

నేనూ ఖాళీ అయిపోతానని...

2020 సంవత్సరం నాటికి దాదాపుగా జ్ఞానప్రసూనాలన్నీ అచ్చు అయిపోయినట్టే...

నా ప్రార్థన అనుసరించి, నేను ఈ భూమ్మీద ఖాళీ అయ్యే సమయం ఆసన్నమయినట్టే...

అప్పటికి నాకు 50 నిండింది...

అప్పట్నుండి నేను అనుభవించే లైఫ్ ను

"బోనస్ లైఫ్"గానే భావిస్తున్నాను.

ఉదయం నిద్రలేవగానే-

"ఇంకొక్క రోజు నీవు బ్రతకడానికి అవకాశం ఇస్తున్నాను...బ్రతుకు పో....అని జ్ఞానాంబ అన్నట్టు అంతరంగంలో ధ్వనిస్తుంటుంది...

కాబట్టి మానసికంగా దేహ పరిత్యాగానికి సంసిద్ధంగా ఉన్నాను కాబట్టి....

"దేహపరిత్యాగం" కూడా అయినట్టే.

* * *

ఈరోజుతో నేను -

గ్రంథ పరిత్యాగం

గురు పరిత్యాగం
దేహపరిత్యాగం
చేసినట్లైంది.

* * *

గ్రంథాలను వదిలేస్తే జ్ఞానం కలిగినట్టు.
గురువును వదిలేస్తే తత్త్వం తెలిసినట్టు.
దేవుణ్ణి వదిలేస్తే బంధం పోయినట్టు.
తనను వదిలేస్తే మోక్షం వచ్చినట్టు.

అనే ఈ సూక్తిని ఓ వారం ముందే అందరికీ పంపాను వాట్సప్ లో.

అది ఇప్పుడు నిజమైంది.

* * *

చిట్టచివరి బంధం - తానే(అహం)
అహం పరిత్యాగమే సర్వపరిత్యాగం.

* * *

తనకు బంధం ఉండడం కాదు,
తానే బంధం అని తెలియడం - జ్ఞానం.

తనకు మోక్షం కలగడం కాదు,
తనకు తాను లేకపోవడం - మోక్షం.

* * *

198. స్వరూపమే స్వదేశం-మమనోనాశం-మనోలయం

మనోనాశం, మనోలయం అంటే ఏమి? అని ఒకావిడ గురువు గారిని ప్రశ్న అడిగారు...

నాశనమైతే తిరిగి పూర్వస్థితిని పొందే అవకాశం ఉంటుంది.
లయమైతే ఎప్పటికీ పూర్వస్థితిని పొందే అవకాశం ఉండదు.

అని సమాధానమిచ్చారు గురువుగారు.

మరణంలో జరిగేది - మనోనాశం.
మోక్షంలో జరిగేది - మనోలయం.

మరణంలో నాశనమైన మనసు తిరిగి మొలకెత్తుంది...జన్మకారణం.

భగవంతునిలో లయమైన మనసు తిరిగి మొలకెత్తదు...జన్మరాహిత్యం.

అజ్ఞాని మనసు సంసారమనే తడినేలలో వేసిన విత్తనం లాంటిది.
అది మొలకెత్తుతుంది.

జ్ఞాని మనసు జ్ఞానాగ్నిలో వేగిన విత్తనం లాంటిది.
అది మొలకెత్తదు.

సముద్రంలో కలిసిన నది వలె నామరూపాలు లేకుండా సముద్రమే(దైవమే) అయిపోవడమే మనోలయం.

* * *

T.V. లో అన్ని రకాల ఛానళ్లూ ఉంటాయి.
మనం ఏ ఛానల్ పెట్టుకుంటే ఆ ఛానెల్ ప్రదర్శితమౌతుంది.

మన హృదయపేటిక కూడా అలాంటిదే.

అన్ని జన్మలూ అందులోనే ఉన్నాయి.

మనం ఏది ఎన్నుకుంటే, పైకి ఆ జన్మ ప్రదర్శితమౌతుంది. మిగతా అన్ని జన్మలూ సూక్ష్మరూపంగా ఉంటాయి.

మరణించేముందు సద్భావనతో ఉండమన్నారంటే,

మరో మంచి ఛానెల్ ను, అనగా మరో మంచిజన్మను తీసుకునే దిశగా వెళతాడు...అని.

* * *

జన్మ పరంపర అంటే

ఒక జన్మ తర్వాత మరొక జన్మ అని కాదు.

అన్ని జన్మలయొక్క సమిష్టిరూపంగా నీవున్నావు T.V. వలె.

ఇప్పుడే మానవ జన్మగా ఉండేది నీవే.

ఇప్పుడే చెట్టుజన్మగా ఉండేది నీవే.

ఇప్పుడే పిట్ట జన్మగా ఉండేది నీవే.

ఇప్పుడే సకలజన్మల రూపంలో ఉండేది నీవొక్కడివే.

జన్మపరంపర ఉండేది అడ్డానికి(Horizontal).

నిలువుకి(vertical)కాదు.

* * *

జీవించడం చేతగానివాడే పునర్జన్మ గురించి, జన్మరాహిత్యం గుఱించి ఆలోచిస్తాడు...

రసజ్ఞత లేని మనసే మోక్షాన్ని కోరుకుంటుంది.

మోక్షం అంటే ఏమి?

మరుజన్మ లేకపోవడమా?

నిజంగా అదే అయితే అలాంటి మోక్షం నాకొద్దు అంటాను.

ప్రకృతి రసాస్వాదనమే తపస్సు...అన్నారు చలం.

భగవంతుడు మనకు పంచేంద్రియాలను ఇచ్చింది
వాటిని మూసి పెట్టడానికీ కాదు,
అణగద్రొక్కడానికి కాదు,
జయించడానికీ కాదు.

భగవంతుణ్ణి అయిదు విధాలుగా అనుభవించడానికి ప్రకృతి చేసిన ఏర్పాటే ఈ పంచేంద్రియాలు.

ఇంద్రియసుఖం ఆత్మసుఖానికి భిన్నమైనదేమీ కాదు. వీటి ద్వారా మనం అనుభవించేది ఆత్మనే.

ఇది కాదు, ఇది కాదు అని అనడం వేద విధానం.

ఇది కూడా, ఇది కూడా అని ఉండడం మన గురు విధానం.

సుఖం అనేది ఇంద్రియాలకు సంబంధించినది.
సంతోషం అనేది మనసుకు సంబంధించినది.
ఆనందం అనేది ఆత్మకు సంబంధించినది.

ఒకటి బావినీరు.
ఇంకొకటి నది నీరు.
ఇంకొకటి సముద్రపు నీరు.

నీరుగా అంతా ఒకటే.
ఆత్మగా అంతా ఒకటే.

అన్ని అనుభవాలూ ఆత్మానుభవాలే.
అన్ని సుఖాలూ ఆత్మసుఖాలే.
అన్ని శక్తులూ ఆత్మ శక్తులే.

మోక్షం అంటే జడత్వం కాదు, చైతన్యం.

మోక్షం అంటే నిరాశావాదం కాదు, ఆశావాదం.
మోక్షం అంటే వైరాగ్యం కాదు, వైభోగం.

మోక్షం అంటే మరుజన్మ లేకుండా చేసుకోవడం కాదు,
ఎన్ని జన్మలైనా సరే ఈ జీవన మాధుర్యాన్ని చవి చూడ్డానికి ఉవ్విళ్లూరటం.

* * *

ఈ భూ గ్రహాన్ని పాడు చేసుకుని, అంగారక గ్రహానికి ప్రయాణం చేయడం గొప్ప సైన్స్ అని చంకలు గుద్దుకుంటోంది మానవసమాజం.

ఈ లోకంలో సుఖపడడం చేతగానివాడు, స్వర్గలోకసుఖాలను అభిలషిస్తూ కర్మలు చేసేవాడు వెర్రివాడు.

ఏదయినా సరే-
ఈ లోకంలోనే సాధించండి.
ఈ గ్రహంలోనే సాధించండి.
ఈ దేశంలోనే సాధించండి.
ఈ దేహంలోనే సాధించండి.

అదే గురువుగారు చెప్పిన ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలా.

ఎప్పుడో-ఎక్కడో-ఎలాగో అనేదే మాయ.
ఇప్పుడు-ఇక్కడ-ఇలాగు అనేదే సత్యం.

* * *

ఉన్నచోటనే హాయిగా జీవించగలిగే పరిస్థితులను దూరం చేసుకొని, మరో దేశంలో, మరో గ్రహంలో, మరో జన్మలో, మరో లోకంలో సుఖపడదామనే ఆలోచనే ఇన్ని పరుగులకు, ఇన్ని వ్యధలకు కారణమైంది.

పరుగెత్తే కుందేలు పదేళ్లే బ్రతుకుతుంది.
నిదానంగా సాగే తాబేలు వందేళ్లు జీవిస్తుంది.

అని సామెత.

పరుగు - దుఃఖం.
నెమ్మది - సుఖం.

పరుగెత్తి పాలు త్రాగడం కంటే
నిలబడి నీళ్లుత్రాగడం మేలు.

మన ఋషులు తపస్సులు చేసి
ఉన్నచోటునే ఉంటూ దేవుణ్ణి తమ వద్దకు తీసుకురాగలిగారు.

ఆది శంకరులు తామున్న చోటుకే నదిని
రప్పించుకోగలిగారు.

ఎండమావుల వెంట పరుగులు మానండి.
ఉన్నచోటనే ఉంటూ సుఖంగా జీవించగలిగే
జీవనవిధానాన్ని ప్రసాదించిన సంస్కృతి మనది.

స్వరూపమే స్వదేశము.
స్వరూపనిష్ఠయే పరమసుఖము.

* * *

199. ఎవ్వనిచే

ఎవ్వనిచే జనించు? జగమెవ్వని లోపల నుండు? లీనమై
ఎవ్వనియందు డిందు పరమేశ్వరుడెవ్వడు? మూలకారణం
బెవ్వడ? నాది మధ్యలయు డెవ్వడు? సర్వము తానైన వాడెవ్వడు? వాని నాత్మభవు నీశ్వరునే శరణంబు
వేడెదన్.

* * *

శిష్యుడు:

ఎవ్వనిచే మనస్సు చరిస్తోంది?

ఎవ్వనిచే ప్రాణం సంచరిస్తోంది?

ఎవ్వనిచే వాక్కు పలుకుతోంది?

ఎవ్వనిచే కళ్లు చూస్తున్నాయి?

ఎవ్వనిచే చెవులు వింటున్నాయి?

గురువు: 'అది' దైవం.

మనసుకు మనస్సుగా

ప్రాణానికి ప్రాణంగా

వాక్కుకు వాక్కుగా

కన్నుకు కన్నుగా

ఉన్నది.

కాబట్టి ఇంద్రియాల వెనుక ఉండి

ఇంద్రియాలను నడిపే శక్తియే ఆత్మ.

కన్నుకు దేని వలన చూచే శక్తి కలిగిందో

దానిని కన్ను చూడలేదు.

మనసుకు దేనివలన తలచే శక్తి కలిగిందో

దానిని మనసు తలవలేదు.

అందువల్ల 'అది'(ఆత్మ) ఎలాంటిదో

దాని గురించిన వివరమేమీ మాకు తెలియదు.

కేవలం అనుభవానికి మాత్రమే సంబంధించిన

ఆ పరతత్త్వాన్ని ఎలా ఇతరులకు అవగతం అయ్యేలా చెప్పాలో

మాకు తెలియడం లేదు.

తెలుసు అనడానికి

తెలియదు అనడానికి

'అది' అతీతంగా ఉన్నది.

అని మా పెద్దలు చెప్పగా విన్నాం.

* * *

దేని వలన వాక్కు ప్రకటనం అవుతుందో

దేనిని వాక్కు తెలుపలేదో

అదే దైవం.

ఇక్కడ లోకులు చేత ఆరాధింపబడేది

దైవం కాదని తెలుసుకో.

దేని వలన మనసుకు తలచేశక్తి కలుగుతుందో

దేనిని మనసు తలవలేదో

అదే దైవం.

ఇక్కడ లోకులు చేత ఆరాధింపబడేది

దైవం కాదని తెలుసుకో.

దేని మూలంగా కళ్ళు చూస్తున్నాయో

దేనిని కళ్ళు చూడలేవో

అదే దైవం.

ఇక్కడ లోకులు చేత ఆరాధింపబడేది

దైవం కాదని తెలుసుకో.

ఏది చెవుల ద్వారా వినబడదో

దేని వలన చెవులు వినగలుగుతున్నాయో

అదే దైవం.

ఇక్కడ లోకులు చేత ఆరాధింపబడేది

దైవం కాదని తెలుసుకో.

దేని వలన ముక్కుకు వాసన చూసే శక్తి కలిగిందో

దేనిని ముక్కు వాసన చూడలేదో

అదే దైవం.

ఇక్కడ లోకులు చేత ఆరాధింపబడేది

దైవం కాదని తెలుసుకో.

* * *

శిష్యుడు:

గురువుగారూ!

నేను ఆత్మను బాగా తెలుసుకున్నాను.

గురువు:

నేను ఆత్మను బాగా తెలుసుకున్నాను

అని నీవు అంటున్నావంటే,

నీకు ఆత్మ గురించి తెలియలేదు అని అర్థం.

నాకు తెలుసు అనటానికి

నాకు తెలియదు అనటానికి

ఏ తెలివైతే ఆధారంగా ఉన్నదో

ఆ తెలివే తాను.

ఈ తత్త్వంలో ఉన్న విచిత్రమేమంటే-

తెలుసు అన్నవాడు తెలియనివాడు.

తెలియదు అన్నవాడు తెలిసినవాడు.

నిజానికి 'నాకు తెలియదు' అన్నవాడే

అమరత్వాన్ని పొందుతాడు.

ఇప్పుడే ఇక్కడే ఆత్మను పొందడం గొప్ప లాభం.

లేకపోతే అదే గొప్ప నష్టం.

ఆత్మని పొందనివాడు జగత్తులో భేదాన్ని చూస్తాడు కాబట్టి
అతడు మృత్యువుకు బలి అవుతాడు.

ఆత్మను పొందినవాడు సర్వత్రా అభేదాన్ని దర్శిస్తాడు కాబట్టి
అతడు అమరుడవుతాడు.

* * *

ఒకసారి దేవతలకు, రాక్షసులకు జరిగిన యుద్ధంలో దేవతలు గెలిచారు.
దేవతలు విజయగర్వంతో మిడిసిపడతారు.

ప్రకృతిలోని ప్రతిశక్తి దేనికదే స్వతంత్రంగా ఉండగలదు అన్నట్టు కనబడినా, అన్ని శక్తులూ ఒకే ప్రాణశక్తి యొక్క వివిధరూపాలు.

దేవతలకైనా, రాక్షసులకైనా మూలశక్తి ఒక్కటే.
ఆ మూలశక్తే గర్వంతో ఉన్న దేవతలకు గుణపాఠం చెప్పాలని భావించింది. తక్షణం యక్షుడిగా ప్రత్యక్షమైంది.

హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమైన ఈ యక్షుడెవరో దేవతలకు అర్థం కాక కలవరపడ్డారు.

దేవతలు అగ్నిదేవుణ్ణి ఆ యక్షుని వద్దకు పంపారు
ఆ యక్షుడెవరో తెలిసికుని రమ్మని.

యక్షుడు: ఎవడవు నీవు?

అగ్నిదేవుడు: నేను అగ్నిదేవుడను...

యక్షుడు: నీ గొప్పతనం ఏమి?

అగ్నిదేవుడు: దేన్నయినా సరే క్షణంలో దహించవేయగలను.

యక్షుడు: అయితే ఈ గడ్డిపరకను దహించు చూద్దాం...

(అగ్నిదేవుడు ఎంతగా ప్రయత్నించినా, ఆ గడ్డిపరకను దహించలేక వెనుతిరిగి ఆ యక్షుడెవరో నేను తెలుసుకోలేకపోయానని దేవతలకు చెబుతాడు...ఈ సారి వాయుదేవుణ్ణి పంపారు.)

యక్షుడు: నీవెవడవు?

వాయుదేవుడు: నేను వాయుదేవుడను...

యక్షుడు: నీకున్న శక్తి ఏమి?

వాయుదేవుడు: దేన్నయినా సరే క్షణంలో ఎగురగొట్టగలను...

యక్షుడు: అయితే ఈ గడ్డిపరకను కదిలించు చూద్దాం...

(వాయుదేవుడు తన శాయశక్తులా ప్రయత్నించినా ఇంచుకైనను గడ్డిపరకను కదల్చలేక వెనుతిరిగి ఆ యక్షుడెవరో తెలుసుకోలేకపోయానని దేవతలకు చెబుతాడు. ఇక చివరి ప్రయత్నంగా దేవతలు తమ నాయుకుడైన ఇంద్రుణ్ణి పంపారు.)

ఇంద్రుడు ఆ యక్షుని వద్దకు చేరగానే యక్షుడు అంతర్థానమై, ఆ స్థానంలో 'జ్ఞానప్రసూనాంబిక' ప్రత్యక్షమవుతుంది.

(ఈ అద్భుతమైన ఘట్టం జరిగింది శ్రీకాళహస్తి దక్షిణకైలాస పర్వతసానువుల్లో ఉన్న వేయిలింగాల{ఇంద్రలింగం} కోన ప్రాంతంలో)

ఇంద్రుడు: జగన్మాత! ఆ యక్షుడెవరు?

జ్ఞానప్రసూనాంబిక: అతడే పరమేశ్వరుడు.
ఆయన విజయాన్నే మీ విజయంగా భావించి గర్వపడుతున్నారు.

సకలానికి కర్త-భోక్త-హర్త పరమేశ్వరుడే.

మెరుపు మెరిసేది ఆయన వల్లే.

మనం రెప్పలు ఆర్చడం ఆయన వల్లే.

ఆయన సర్వశక్తిమంతుడు.

ఇతర దేవతల కంటే అగ్ని, వాయుదేవుళ్లు గొప్పవారు.

వారిద్దరి కంటే ఇంద్రుడు గొప్పవాడు.

యెందుకంటే, యక్షుని రూపంలో ఉన్న పరమేశ్వరుణ్ణి అత్యంత దగ్గరగా ఉండి చూశారు కనుక.

* * *

శిష్యుడు: గురువుగారూ!

నాకు అతి రహస్యమైన ఆత్మజ్ఞానాన్ని బోధించండి.

గురువు: మనస్సు-శరీరం

ఈ రెంటికీ ఆధారంగా ఉన్నది ఆత్మయే.

సకల జీవరాశుల్లో 'అహం'స్వరూపంగా ప్రకాశిస్తోంది ఆ సద్వస్తువు.

అని ఎవడు గ్రహిస్తాడో

వాణ్ణి సకల జీవరాశులూ ప్రేమిస్తాయి.

ఎవడు ఈ సత్యాన్ని రూఢిగా తెలుసుకుంటాడో

అతని పాపాలు పటాపంచలవుతాయి.

సదా అతడు ఆత్మనిష్ఠలో స్థిరమై ఉంటాడు.

* * *

200. అమ్మా...చెప్పవూ...!

1. జ్ఞానశిశువు : అమ్మా నేనెవరు?

జ్ఞానప్రసూన: "నేనే"

2. జ్ఞానశిశువు: దైవమంటే?

జ్ఞానప్రసూన: "నేను"కు పర్యాయపదం.

3. జ్ఞానశిశువు: శివుడెవరు?

జ్ఞానప్రసూన: నాకు మాత్రమే తెలిసిన "సత్యం".

4. జ్ఞానశిశువు: శివదర్శనం నాకు కలుగదా?

జ్ఞానప్రసూన: కలుగనే కలుగదు.

5. జ్ఞానశిశువు: మరి శివుడున్నాడనుటకు సాక్ష్యమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: నీవుండుటయే శివుడుండుటకు సాక్ష్యం.

6. జ్ఞానశిశువు: శివుణ్ణి నేను పొందలేనా?

జ్ఞానప్రసూన: శివుడే నిన్ను పొందాడు.

7. జ్ఞానశిశువు: అయితే శివుడు నాకు ఎడమా?

జ్ఞానప్రసూన: కెరటం సముద్రానికి ఎడమా?

8. జ్ఞానశిశువు: నేనెందుకు కెరటమయ్యాను?

జ్ఞానప్రసూన: అయినా నీ స్వస్వరూపం సముద్రమే.

9. జ్ఞానశిశువు: దైవం, శివుడు వేరా?

జ్ఞానప్రసూన: అవి సమానార్థకములు.

10. జ్ఞానశిశువు: ఆత్మానుభవం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఆత్మ యొక్క అనుభవం.

11. జ్ఞానశిశువు: దేవుడు ఎలా ఉంటాడు?

జ్ఞానప్రసూన: అచ్చం నీ వలె ఉంటాడు, నీవెవరో విచారిస్తే.

12. జ్ఞానశిశువు: దేవుడంటే?

జ్ఞానప్రసూన: అన్యం లేనివాడు.

13. జ్ఞానశిశువు: దైవాన్ని చూడగలనా?

జ్ఞానప్రసూన: జగద్రూపంగా ఉన్నది అదే.

14. జ్ఞానశిశువు: దైవం అవసరమా?

జ్ఞానప్రసూన: శ్వాస అవసరం అనుకుంటే.

15. జ్ఞానశిశువు: దేవుని స్వరూపమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: జ్ఞానము, శక్తి.

16. జ్ఞానశిశువు: దైవోపాసన అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తానెవరో విచారించడం.

17. జ్ఞానశిశువు: కర్మిష్ఠి ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: భగవంతుని చేతిలో తానొక ఉపకరణంగా ఉన్నవాడు.

18. జ్ఞానశిశువు: భక్తుడెవడు?

జ్ఞానప్రసూన: భగవంతుని ఒడిలో శిశువుగా ఉన్నవాడు.

19. జ్ఞానశిశువు: జ్ఞాని యెవడు?

జ్ఞానప్రసూన: భగవంతుడే.

20. జ్ఞానశిశువు: సన్న్యాసి ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: మరణించి జీవించువాడు.

21. జ్ఞానశిశువు: మాయ అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: 'ఒకటి'ని 'అనేకం'గా చూపేది.

22. జ్ఞానశిశువు: జీవిత లక్ష్యమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: జీవించడమే.

23. జ్ఞానశిశువు: లక్ష్యం ఎవనిది?

జ్ఞానప్రసూన: నిన్ను సృష్టించినవానిది.

24. జ్ఞానశిశువు: లక్ష్యం నెరవేరినందుకు గుర్తేమి?

జ్ఞానప్రసూన: ఇంకొక్క శ్వాసను కూడా పీల్చుకోలేవు.

25. జ్ఞానశిశువు: మరణమంటే?

జ్ఞానప్రసూన: గుప్తంగా "ఉండడం".

26. జ్ఞానశిశువు: మోక్షమంటే?

జ్ఞానప్రసూన: లీనమై "ఉండడం".

27. జ్ఞానశిశువు: జననమంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కార్యంగా ఉండడం.

28. జ్ఞానశిశువు: మరణమంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కర్తగా ఉండడం.

29. జ్ఞానశిశువు: ముక్తి అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కార్య-కారణాల సంకెళ్ళు తెగడం.

30. జ్ఞానశిశువు: అజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నీకు తెలియంది.

31. జ్ఞానశిశువు: విజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నీకు తెలిసింది.

32. జ్ఞానశిశువు: జ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నీకు తెలియంది.

33. జ్ఞానశిశువు: విజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నీవు తెలుసుకునేది.

34. జ్ఞానశిశువు: సుజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నిన్ను తెలుసుకునేది.

35. జ్ఞానశిశువు: అజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: వాక్కుకు మనసుకు అందని జ్ఞానం.

36. జ్ఞానశిశువు: విజ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: వాక్కుకు మనసుకు అందే జ్ఞానం.

37. జ్ఞానశిశువు: పురుషోత్తముడెవడు?

జ్ఞానప్రసూన: "నేను" అనే ఉత్తమపురుషము యొక్క తత్త్వమును ఎఱిగినవాడు.

38. జ్ఞానశిశువు: శరణాగతి ఫలమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: తన పూర్వ పూర్ణస్థితిని పొందటం.

39. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు దిగంబరుడు?

జ్ఞానప్రసూన: దేహము-మనసు అనే పై-లో దుస్తులను వదిలినవాడు.

40. జ్ఞానశిశువు: కర్మయోగం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కర్త నేను కాదు అనటం.

41. జ్ఞానశిశువు: భక్తియోగం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: భగవంతుడు కర్త అనటం.

42. జ్ఞానశిశువు: జ్ఞానయోగం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: "నేనే" కర్త అనటం.

43. జ్ఞానశిశువు: విశ్వపరిమాణం ఎంత?

జ్ఞానప్రసూన: కనుచూపు పారినంత.

44. జ్ఞానశిశువు: దానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నీవు ఇవ్వడం.

45. జ్ఞానశిశువు: త్యాగం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నిన్నే ఇవ్వడం.

46. జ్ఞానశిశువు: కానుక అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఇష్టంగా ఇవ్వడం.

47. జ్ఞానశిశువు: దక్షిణ అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఇష్టాన్నే ఇవ్వడం.

48. జ్ఞానశిశువు: దేవుడు ఉండటం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఎవరూ లేకుండుట.

49. జ్ఞానశిశువు: దేవుడు తెలియటం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఏమీ తెలియకుండుట.

50. జ్ఞానశిశువు: దైవానుభవం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఏ అనుభవమూ లేకుండుట.

51. జ్ఞానశిశువు: దేవుణ్ణి ఏం కోరాలి?

జ్ఞానప్రసూన: కోరికలు లేని స్థితిని.

52. జ్ఞానశిశువు: ఏది సమాధానం?

జ్ఞానప్రసూన: ప్రశ్నే పుట్టని స్థితి.

53. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు ఋషి?

జ్ఞానప్రసూన: దైవుణ్ణి మ్రింగేసినవాడు.

54. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు కళాకారుడు?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుడు జీర్ణం కాక వమనం(వాంతి) చేసుకునేవాడు.

55. జ్ఞానశిశువు: బంధం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తానెవరో మరచిపోవడం.

56. జ్ఞానశిశువు: సాధన అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తానెవరో జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొనే ప్రయత్నం.

57. జ్ఞానశిశువు: సిద్ధి అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తానెవరో జ్ఞప్తికి రావడం.

58. జ్ఞానశిశువు: తలంపుకు కారణమేది?

జ్ఞానప్రసూన: తలంపబడేది కూడా తానే అని జ్ఞప్తి లేకపోవడం.

59. జ్ఞానశిశువు: కోరికకు కారణమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: కోరబడేది కూడా తానే అని జ్ఞప్తి లేకపోవడం.

60. జ్ఞానశిశువు: శీలం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: అందరిలో దేవుణ్ణి చూడడం.

61. జ్ఞానశిశువు: జ్ఞానం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుడిలో అందరినీ చూడడం.

62. జ్ఞానశిశువు: బంధం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: మోక్షము కలదు అని ఉండుట.

63. జ్ఞానశిశువు: మోక్షం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: బంధము లేదు అని ఉండుట.

64. జ్ఞానశిశువు: సంపూర్ణ శరణాగతికి గుర్తేమి?

జ్ఞానప్రసూన: నిశ్చింత.

65. జ్ఞానశిశువు: ఆత్మజ్ఞాని అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఆత్మ ఒక్కటే జ్ఞాని అని ఎఱిగినవాడు.

66. జ్ఞానశిశువు: ఆనందం కావాలంటే ఏం చేయాలి?

జ్ఞానప్రసూన: ఏమీ చేయొద్దు.

67. జ్ఞానశిశువు: సుఖి ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: సుఖదుఃఖాలు రెండూ లేనివాడు.

68. జ్ఞానశిశువు: మౌనం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నామరూపాలు లేక "ఉండటం".

69. జ్ఞానశిశువు: అమృతుడు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన:పుట్టుక లేనివాడు.

70. జ్ఞానశిశువు: ఆదర్శం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఉన్నట్లు కనిపించే 'లేనిది'.

71. జ్ఞానశిశువు: పరమాత్మ ఎలా ఉంటుంది?

జ్ఞానప్రసూన: నిస్తరంగ జలధి వలె.

72. జ్ఞానశిశువు: అంతరాత్మ ఎలా ఉంటుంది?

జ్ఞానప్రసూన: నివాత దీప కళిక వలె.

73. జ్ఞానశిశువు: పరమశాంతికి కారకమైనది ఏది?

జ్ఞానప్రసూన: 'నాకేమీ తెలియదు' అని ఉండడం.

74. జ్ఞానశిశువు: ఋషి ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: అఖండదృష్టి కలవాడు.

75. జ్ఞానశిశువు : సాధకుడు ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుడు ఉండే చోటును వెతికేవాడు.

76. జ్ఞానశిశువు: సిద్ధుడు ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుడు లేని చోటును వెతికేవాడు.

77. జ్ఞానశిశువు: సుఖదుఃఖాలకు కారణమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: తనకు అన్యం తోయడం.

78. జ్ఞానశిశువు: సర్వజ్ఞుడు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: 'సర్వము' లేనివాడు.

79. జ్ఞానశిశువు: దైవానుగ్రహం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: దైవము అనే 'గ్రహము'.

80. జ్ఞానశిశువు: గుర్వనుగ్రహము అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: గురువు అనే 'గ్రహము'.

81. జ్ఞానశిశువు: ఒంటరితనం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తనను ఎవరూ పట్టించుకోకపోవడం.

82. జ్ఞానశిశువు: ఏకాంతం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: తాను ఎవర్నీ పట్టించుకోకపోవడం.

83. జ్ఞానశిశువు: మాయ అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: నామరూపాలు.

84. జ్ఞానశిశువు: ఏది సత్యం?

జ్ఞానప్రసూన: సత్యమే సత్యం.

85. జ్ఞానశిశువు: సృష్టికారణమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: అకారణం.

86. జ్ఞానశిశువు: ఏది బంధం?

జ్ఞానప్రసూన: జ్ఞాపకం.

87.జ్ఞానశిశువు: ఏది మోక్షం?

జ్ఞానప్రసూన: మరపు.

88. జ్ఞానశిశువు: మాయ అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కారణం లేని కార్యం.

జ్ఞానశిశువు: బ్రహ్మము అంటే?

కార్యం లేని కారణం.

89. జ్ఞానశిశువు: బంధాన్ని కలిగించేది ఏది?

జ్ఞానప్రసూన: ఆసక్తి.

90. జ్ఞానశిశువు: బ్రహ్మానందం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: కారణం లేని ఆనందం.

91. జ్ఞానశిశువు: వేదం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: వాద ప్రతివాదాలకు వీలుకాని స్ఫురణ.

92. జ్ఞానశిశువు: జీవన్ముక్తుడు ఎవడు?

జ్ఞానప్రసూన: ఇతరులకు తానుండి, తనకు తాను లేనివాడు.

93. జ్ఞానశిశువు: ఏది కల?

జ్ఞానప్రసూన: మెలకువ.

94. జ్ఞానశిశువు: ఏది మెలకువ?

జ్ఞానప్రసూన: నిద్ర.

95. జ్ఞానశిశువు: సద్గురువు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: గురువు, శిష్యుడు లేనివాడు.

96. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు భగవానుడు?

జ్ఞానప్రసూన: భక్తుడై ఉన్నవాడు.

97. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు భక్తుడు?

జ్ఞానప్రసూన: భగవానుడై ఉన్నవాడు.

98. జ్ఞానశిశువు: నిరాకారుడు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: ఆకారముల చేత బాధింపబడనివాడు.

99. జ్ఞానశిశువు: నిర్గుణుడు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: గుణముల చేత బాధింపబడనివాడు.

100. జ్ఞానశిశువు: గురువు అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: అన్నిటి కన్నా పెద్దది.

101. జ్ఞానశిశువు: ఏది ధర్మం?

జ్ఞానప్రసూన: గెలిచిందంతా.

102. జ్ఞానశిశువు: ఏది అధర్మం?

జ్ఞానప్రసూన: ఓడిందంతా.

103. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు బద్ధుడు?

జ్ఞానప్రసూన: తనువులో తానున్నవాడు.

104. జ్ఞానశిశువు: ఎవడు ముక్తుడు?

జ్ఞానప్రసూన: తనలో తనువున్నవాడు.

105.జ్ఞానశిశువు: వేదం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుని పలవరింత.

106. జ్ఞానశిశువు: ప్రపంచం అంటే?

జ్ఞానప్రసూన: దేవుని కలవరింత.

107. జ్ఞానశిశువు: ప్రధాన బోధ ఏమి?

జ్ఞానప్రసూన: "ఇది ఒక కల".

108 జ్ఞానశిశువు: కర్తవ్యమేమి?

జ్ఞానప్రసూన: ఏమీలేదు.